

'Geweld tegen homo's is hier aan de orde van de dag'

INTERVIEW

Anti-homo uitspraken door sprekkoren in het voetbalstadion en mishandelingen na een drag-show in de stad. Groningen is verre van tolerant, vindt Roshano Dewnarain (20), fractievoorzitter van GroenLinks Midden-Groningen.

NIENKE VAN DER WAL

Roshano Dewnarain vangt al sinds zijn jeugd de klappen op voor iederee van de lhbt-gemeenschap in Midden-Groningen, die niet zichzelf kan zijn. Toch is hij altijd in Hoogezand gebleven. Het besluit juist in die regio in de politiek te gaan, nam de fractievoorzitter van GroenLinks in Midden-Groningen heel doelbewust. „Er heerst hier een bepaalde houding, een manier van leven die mensen niet willen veranderen. Alles wat anders is houden ze van zich af. Ik zie daar veel uitdagingen in. Thema's die in grote steden goed opgepakt worden, komen hier niet uit de verf.”

Even terug naar het begin.

Op de basisschool in Hoogezand merkte Dewnarain dat hij anders was dan andere jongens in zijn klas en hij voelde zich nergens helemaal thuis. „Ik hield niet van voetbal en dan val je al snel buiten de boot. Voor mijn vader was sport en met name voetbal wel erg belangrijk. Die vond het jammer dat ik meer interesse had in 'vrouwelijkere' hobby's.” Z'n zoon trok meer naar de meiden toe. Maar als puntje bij paaltje kwam, hoorde hij ook daar niet echt bij. In groep drie begon het pesten, wat pas eindigde in de derde klas van de middelbare school.

„Ik had een reputatie,” zegt Dewnarain.

Waar lag dat aan?

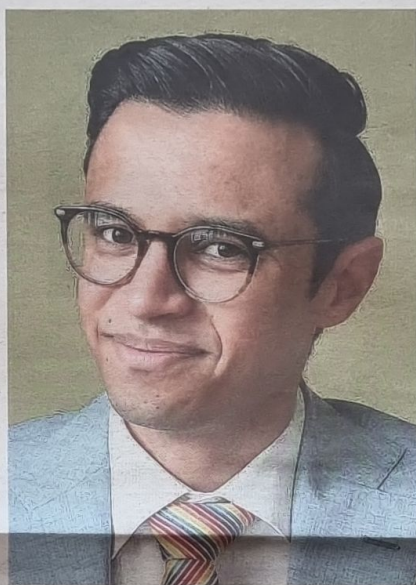
„Dat weet ik niet. Er ging geen pauze voorbij dat ik niet werd nageroepen met 'homo'. Dat raakte me, ze noemden me het 'homootje van de vwo'. Op een dag ben ik zelfs achtervolgd en van mijn fiets geduwd. Maar ik ben erg assertief, ik liet niet over mij heen lopen. Veel mensen raadden het af om tegen de pestkoppen in te gaan. Ik wist dat er andere jongeren waren die minder assertief waren, dus vond ik het belangrijk dat ook voor hen te blijven doen. Ik heb daardoor denk ik wel meer klappen gekregen, om te voorkomen dat de andere jongeren die klappen ook kregen.”

Op de basisschool en aan het begin van de middelbare school voelde Dewnarain zich alleen. Ook thuis kon hij niet altijd goed zijn ei kwijt. „Mijn vader zei ooit eens dat hij er moeite mee zou hebben als een van z'n kinderen niet heteroseksueel is. Dat doet pijn, als je eigen vader dat tegen je zegt. Ook andere familieleden hebben vaker zulke opmerkingen gemaakt. Familie is belangrijk in de Hindoestaanse cultuur. Wat ik heel moeilijk vond, was dat mijn ouders niet voor mij opkwamen tegenover hen. Als ik daar dan wat van zei, werd mij verweten dat ik de sfeer verpestte. Ik heb nog steeds niet altijd het gevoel dat ik thuis kan zijn wie ik wil zijn.”

Toen Dewnarain zijn opleiding filosofie begon in Groningen, kwam hij in een andere wereld terecht. Hij ontdekte een groep mensen die veel toleranter is tegenover mensen buiten de eigen bubbel.

„Thema's als diversiteit en inclusie hebben in deze regio nog nooit op de agenda gestaan, dat vind ik enorm kwalijk. Daarom moest ik juist hier blijven, om me in te zetten voor alle jongeren die na mij komen. Zodat zij kunnen opgroeien in een omgeving die wél tolerant is.”

Was het spannend in het begin?

Roshano Dewnarain

„Heel spannend. Want in de politiek gaan, betekent dat ik me openlijk moet uiten over mijn geaardheid. Dat wilde ik eigenlijk niet, ik had nog niet geaccepteerd wie ik ben. Toen ik besloot er voor te gaan, dacht ik: 'fuck it, nu ga ik er ook honderd procent voor.'”

Net zoals in zijn schooltijd, was ook de politiek geen makkelijke plek voor Dewnarain om zichzelf te zijn. Zijn geaardheid, huidskleur en leeftijd brachten hem gelijk op een achterstand en niet ieder raadslid nam hem serieus.

Hoe merkte je dat?

„Ik hoorde zo vaak dat ik in een slachtofferrol kruip. Maar ook dat mensen zeiden: 'daar heb je hem weer, altijd dat lhbt-gebeuren'. Ik moet grotere stappen zetten dan andere raadsleden om serieus genomen te worden en geaccepteerd als een gelijkwaardige gesprekspartner. Dat was een uitdaging toen ik begon en is het nu nog steeds. Maar hoe langer ik hier zit, des te normaler het wordt dat jongeren als ik vertegenwoordigd worden in de politiek. Dat vind ik echt heel tof.”

Zijn grootste politieke project tot nu toe is een initiatiefvoorstel dat volgende week in de gemeenteraad van Midden-Groningen wordt besproken. Meerdere partijen, waaronder PvdA, CDA, SP en D66 hebben het voorstel mede-ondertekend.

Wat wil je met dit voorstel bereiken?

„Meer aandacht, zichtbaarheid en acceptatie voor de lhbt-personen in de gemeente. Bijvoorbeeld in de zorg. Ik merk geregeld dat lhbt'ers niet altijd passende zorg krijgen of op een ongevoelige manier worden behandeld vanwege hun geaardheid of gender. Maar wat helemaal belangrijk is, is dat er wethouder komt met diversiteit en inclusie in zijn of haar portefeuille, zodat het structureel in de gaten kan worden gehouden.”

Waar het ene deel een mening klaar had staan over Dewnarains komst in de politiek, onthaalde de lhbt-gemeenschap hem met open armen. Want iemand die voor deze

groep opkomt in de gemeenteraad was hard nodig, merkte Dewnarain: „Daar schrok ik wel van. Ik ben heel actief op sociale media en ik ben dagelijks meer dan een uur bezig om berichten te lezen en te beantwoorden. Veel ervan gaan over wat mensen zo missen in onze gemeente. Ze vinden het fijn dat er eindelijk iemand consistent opkomt voor hun belangen. Dat is voor mij ook een bevestiging dat ik goed bezig ben.”

Ben je een rolmodel voor deze jongeren?

„Misschien klinkt dit arrogant, maar ik denk en hoop het wel. Ik heb rolmodellen gemist toen ik opgroeide, terwijl ik die zo hard nodig had. Een rolmodel geeft je het gevoel niet alleen te zijn, je ziet iemand die net zo is als jij. Maar het is ook belangrijk om iemand te hebben bij wie je je verhaal kwijt kan, dat heb ik nooit gehad. Ik merk dat jongeren mij steeds beter weten te vinden en dat wil ik ook graag. Dat zit in mijn aard.”

Waar Dewnarain zich vroeger al onveilig voelde op straat, is dit met zijn politieke functie alleen maar erger geworden. „Ik word wekelijks uitgescholden voor homo. Ik ben altijd alert en voel me niet helemaal op mijn gemak als ik alleen op straat loop. Maar ergens denk ik ook: als iets mij overkomt, laat het dan ook maar gebeuren. Dan zien mensen met eigen ogen hoe het echt gesteld is met de acceptatie van lhbt'ers in onze gemeente. Homogeweld gebeurde vroeger bij mij en gebeurt nu nog steeds.”

Zaterdagavond, 8 april 2023, was het weer raak. Medewerkers van café Dorothy's Drag onder de Rainbow in Groningen werden in elkaar geslagen. Dewnarain wordt chagrijnig van zulke berichten. „Zijn we met z'n allen zo blind? Dit soort geweld is dagelijkse kost voor een hele groep lhbt'ers, ook in Groningen. Toch blijven we onszelf voorhouden dat we een heel tolerant land zijn. Dat is helemaal niet zo. Dat frustriert me, ook omdat een groot deel van ons land, waaronder Midden-Groningen, niet geconfronteerd wordt met dit geweld en niet weet hoe het is.”

„In de samenleving is de norm dat heteroseksueel zijn normaal is,” legt Dewnarain uit.

Moet dat veranderen?

„Mensen moeten zich bewust worden dat die norm niet rechtvaardig is. Door die norm kunnen ik en vele anderen met mij niet zijn wie we willen zijn. Dat durf ik nog steeds niet. Maar een gebeurtenis zoals afgelopen weekend opent mensen wel de ogen, denk ik. Ze mogen best uitgedaagd worden om bij zichzelf na te gaan hoe zij met die norm omgaan. Daar ligt de uitdaging voor mij, in het doorbreken van die norm. Niet om het ze de strot door te duwen, maar om te laten zien dat lhbt'ers ook onderdeel zijn van hun gemeente.”

„Ik vind het moeilijk om toe te geven, maar ik denk dat er een oudere generatie is die we simpelweg niet kunnen veranderen,” zucht Dewnarain. „Ik kan mijn energie daarom beter steken in de nieuwe generatie en die laten zien dat er veel meer is dan heteroseksualiteit. Dat zal niet zomaar gaan, maar het is wel een stip op de horizon waar ik naar toe werk. Naar een samenleving waarin geen normen bestaan over hoe iemand moet zijn.”

“
IK WERK TOE
NAAR EEN
SAMENLEVING
ZONDER NORMEN
OVER HOE IEMAND
MOET ZIJN